

Laura Gallego

Laia López

La Sara i les Golejadores

L'últim gol

Estrella Polar

Laura Gallego

La
Sara i les
Golejadores

L'últim gol

Il·lustracions de Laia López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *El último gol*

© del text: Laura Gallego, 2010

© de les il·lustracions: Laia López, 2019

© de la traducció: Reversible, 2010

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2010

Primera edició en aquesta presentació: setembre del 2019

ISBN: 978-84-9137-864-8

Dipòsit legal: B. 15.400-2019

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

S'acosta el final de curs

Ja s'anava acabant el mes de maig, i començava a fer força calor. Però no era l'únic que s'acabava; el curs escolar també arribava a la fi, i això ja es palpava a les classes: alguns professors dedicaven les sessions a fer repàs, i d'altres intensificaven el ritme per poder arribar als últims temes abans dels exàmens.

Les Golejadores ho van notar en els entrenaments, perquè, malgrat que l'equip havia passat als *play-off*, és a dir la fase final de la lliga interescolar, mai no hi eren totes. La Vicky, l'Eva i la Dasha havien demanat permís per quedar-se a casa a la tarda per estudiar de cara als exàmens, i algunes noies les imitaven de tant en tant.

—Però això no pot ser! —va esclatar la Sara un

dia durant l'estona del pati—. Ahir només érem set, a l'entrenament! Com prepararem els *play-off*, d'aquesta manera?

—No hi tornis! —va protestar la Vicky, que havia anat sentint els retrets de la seva amiga tota la setmana—. Ja t'he dit que per a mi són més importants els exàmens que els *play-off*, per molt que no ho puguis entendre. Al cap i a la fi, som les quartes de la lliga, i simplement això ja està superbé. Si perdem tots els partits de la fase final, tampoc no s'enfonsarà el món.

—Però...!

—Mira, tu ves a entrenar i no estudiis si no ho vols; si suspens els exàmens serà cosa teva, però a nosaltres deixa'ns que decidim el que volem fer, d'acord?

—La Vicky té raó —va fer la Dasha—. M'agrada el futbol, però crec que els estudis són més importants.

—Jo prefereixo el futbol —va sospirar l'Eva amb una certa tristesa—, però ja sabeu que el meu pare mira molt les notes, i ara no em deixa sortir de casa a la tarda perquè diu que he d'estudiar.

—Sigues raonable, Sara —va intervenir la Mònica—. A totes ens encantaria poder-nos entrenar

cada dia i jugar fenomenal en els *play-off*, però cal acceptar que no podem fer-ho tot.

—A més —va afegir la Vicky—, hem de tenir en compte que les jugadores dels altres equips també tenen exàmens, així que es trobaran en la mateixa situació que nosaltres.

—No exactament —va murmurar la Sara, una mica molesta—, perquè les noies dels altres equips juguen millor que nosaltres, i per això hem d'entrenar-nos més que elles si volem estar a l'altura de les circumstàncies.

—D'acord, però no passarà res si perdem, oi? —va raonar la Dasha—. A mi també em faria il·lusió que guanyéssim la lliga, però la cosa està molt difícil i, de totes maneres, estic amb la Vicky: per ser el nostre primer any, ho hem fet molt bé.

—Recordeu que hem de quedar millor que els nois —va dir, llavors, la Carla.

—Encara esteu amb això? —va protestar l'Àngela.

—Ja vam fer-hi les paus el dia dels Jocs Esportius! —va afegir l'Alícia.

Les altres es van mirar. La rivalitat de les Golejadores amb els Falcons, l'equip masculí del col·legi, havia estat una constant en les relacions entre

els dos conjunts des de principi de curs. En teoria ja havien fet les paus, però en el fons ningú no podia oblidar que ells també s'havien classificat per a la fase final de la lliga de nois... i hi havia molt interès al col·legi per veure quin dels dos equips aconseguiria un millor resultat.

La Mònica va dubtar.

—D'acord, la veritat és que estaria molt bé superar-los en la competició —va admetre.

—Noies, no podem estar sempre amb un ull posat en el que fan els Falcons —va protestar la Vicky—. No és ni seriós ni professional.

—Tampoc no és gaire professional passar dels entrenaments només perquè tens exàmens —la va punxar la Carla—, i tu ho fas tant sí com no.

—El que vull dir —va seguir la Vicky sense fer-li cas—, és que el nostre equip ha de valer per ell mateix, i no per comparació als Falcons. Enteneu el raonament?

—No —van dir l'Àngela i l'Alícia alhora.

—Jo crec que sí —va dir la Mònica—, però això no vol dir que no em posi molt contenta si quedem més ben situades que ells, en la lliga.

—De totes maneres —va comentar l'Eva—, crec que no necessitem tant entrenament. Ho hem fet

prou bé fins ara, oi? Qui ens diu que no farem un bon paper en els *play-off*, encara que no ens entrenem tant les últimes setmanes?

La Sara no ho veia tan clar, però comprenia que la Vicky, la Dasha i les altres tenien raó quan exigien una mica de temps lliure per preparar els exàmens.

Ella, però, no es podia concentrar. Aquella tarda, un cop a casa, no parava de pensar en la fase final, i els nervis i l'emoció se la menjaven per dins mentre intentava estudiar. A més, els ulls li anaven sols a la foto emmarcada que tenia sobre la taula, i que els mostrava a ella i l'Héctor, el capità dels Falcons, alçant enlaire la copa del segon lloc que havien obtingut en els passats Jocs Esportius, liderant un equip de futbol mixt que s'havia enfrontat a col·legis d'altres ciutats. La Sara frisava per fer un bon paper en la fase final del campionat, no tan sols per orgull o rivalitat, sinó, sobretot, per causar una bona impressió a l'Héctor.

Però tampoc volia suspendre els exàmens, i estava bastant peix en matemàtiques i anglès. S'havia promès que aconseguiria assistir a tots els entrenaments i que al mateix temps aprofita-

ria les tardes lliures per estudiar..., encara que, si s'ha de dir la veritat, no estava avançant gaire.

Ja havia decidit, molt a contracor, amagar la foto de l'Héctor en un calaix per intentar concentrar-se una mica més, quan de sobte li va sonar el mòbil, i la va sobresaltar. «L'hauria d'haver apagat», es va retreure. Es va sorprendre en veure a la pantalla que era la Lúdia qui trucava.

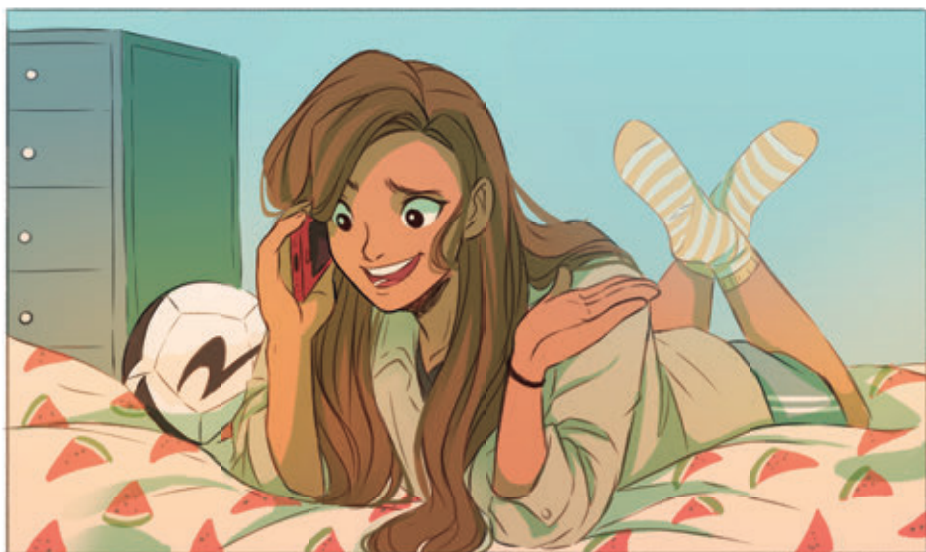
La Lúdia jugava amb l'equip del col·legi Europa, que tenia molt bones relacions amb les Golejadores. Havien simpatitzat en el partit d'anada, i, malgrat que l'equip de la Sara les havia vençut en l'última trobada que havien disputat, continuaven quedant de tant en tant, sense permetre que la rivalitat entelés la seva amistat.

Però això era quan guanyar un partit més o menys no resultava tan important; en la lliga, cada dissabte es jugava contra algun equip, i el que comptava era el balanç final. Cap trobada no era tan decisiva com la trajectòria general de l'equip.

Tot i això, però, els *play-off* seguien un sistema diferent: quatre equips lluitarien pel primer lloc de la lliga en dos partits eliminatoris. I l'Europa també s'havia classificat.

La Sara va despenjar el telèfon.

—Hola! —va saludar—. Què t'expliques?
—Aquí, estudiant —va sospirar la Lúdia, avorrida—. Però és que la setmana que ve comencem

els *play-off* i no em puc concentrar. A tu no et passa el mateix?

—Sí, sí, estic com tu! —va exclamar la Sara; en molts aspectes sentia que la Lúdia i ella eren ànimes germanes—. Quina llauna que coincideixi tot. La Vicky diu que tant de bo no haguéssim de jugar els *play-off*, perquè així podríem dedicar el mes de juny a estudiar, però a mi em sembla molt emocionant estar entre els quatre millors equips.

—A mi també! —va saltar la Lúdia a l'altre costat del telèfon—. T'imagines que juguéssim la final, l'Europa contra les Golejadores?

—Ostres, seria brutal! Però per a això hauríem d'eliminar el Montesol i el Liceu a les semifinals, i ho veig una mica complicat...

—Sí... Encara no us han dit el calendari? Tanta intriga m'està posant malalta!

—Misteri, intriga, mal de panxa! —va riure la Sara—. Doncs no, no ens han explicat res. I les semifinals són la setmana que ve. Quan pensen dir-nos contra qui jugarem?

—La nostra entrenadora diu que, com a molt tard, dilluns hauríem de saber alguna cosa.

—Uf, un altre cap de setmana amb el dubte!

A aquest pas, no només no podré estudiar, no podré ni dormir...

—Exagerada! Escolta, aquest dissabte aniré al cinema amb unes amigues, per què no veniu la Vicky i tu, i les que vulgueu?

—La Vicky no voldrà, ha d'estudiar; i a l'Eva, segur que els seus pares no la deixen venir. Però ho diré a les altres, i alguna s'hi apuntarà. Bona idea!

Van quedar que es tornarien a trucar divendres per concretar.

Com la Sara havia suposat, ni la Vicky ni l'Eva van acceptar la proposta de la Lúdia. L'Àlex tampoc, encara que per altres motius:

—Quantes vegades us he de dir que passo d'anar de bon rotllo amb l'enemic! —va bramar—. Que s'han classificat per als *play-off*, que semblen curteta!

—Escolta, no cal que m'insultis, eh? —va protestar la Sara—. No són l'enemic, són les nostres rivals, i això només al camp.

—A més —va afegir la Vicky—, encara no sabem si jugarem contra elles en els *play-off*. Pot ser que no ens hi hàgim d'enfrontar.

—Tot i això —va grunyar l'Àlex—, no hi hauríem de confiar.

No era l'única que pensava d'aquesta manera, a la Carla tampoc no li feia gens de gràcia la idea de fer amistat amb les noies d'un equip rival, però no va tenir inconvenient a apuntar-se a la sortida de dissabte.

—Què passa? —es va defensar quan la Sara li va preguntar quins motius tenia—. No cal que em faci amiga de l'ànima de les de l'Europa; jo veuré la pel·li i ja està.

L'Àngela i l'Alícia tenien ganes d'anar-hi, i la Isabel i la Júlia també s'hi van apuntar, de manera que van acabar sent un grup molt nombrós, perquè la Lídia, per la seva banda, es va presentar amb quatre noies del seu equip.

Era la primera vegada que quedaven així, fora de l'ambient del futbol. A banda dels partits, algun cop s'havien vist per jugar totes juntes al solar, però no com a grup d'amigues. I, encara que al principi estaven una mica cohibides, aviat van trobar un tema de conversa: la fase final de la lliga, que estava a punt de començar. S'ho van passar bé, al cinema, i després van anar a berenar, i van riure molt comentant els millors moments de la pel·lícula (la Isabel va fer una imitació magistral, molt dramàtica, de l'actriu protagonista). Aviat, el

tema de conversa va derivar inevitablement cap al futbol. I les unes i les altres van recordar les anècdotes més divertides de la temporada i també les més emocionants. Quan finalment, després d'un parell d'hores de xerrar i de riure, es van quedar en silenci, la Sara va comentar, nostàlgica:

—Sabeu una cosa? Tinc la sensació que, més que un curs, ha estat tota una vida. Hem viscut tantes coses des que vam formar l'equip!

—Ja ho pots ben dir —va respondre la Lídia, que s'havia quedat molt impressionada amb les històries que havien explicat les Golejadores—. El que no us hagi passat a vosaltres, no li ha passat a ningú!

—Doncs a mi m'agradaria tenir experiències més interessants! —es va queixar l'Àngela.

—Sí, per exemple que l'Héctor es fixés en mi! —va afegir l'Alícia, fent un sospir.

—No, es fixaria en mi! —li va discutir l'Àngela.

—I tu què saps? —va replicar l'Alícia amb disgust.

—Sempre estan igual —les va disculpar la Carla, davant la mirada atònita de les noies de l'Europa—, però després no se les pot separar ni a cops.

—Aquest tal Héctor juga amb els Falcons, l'equip de nois del vostre col·legi? —va preguntar una de les noies.

—Sí, i ens heu dit que us portàveu malament amb ells, oi? —es va voler assegurar la Lídia.

—L'Héctor és un fanfarró cregut i prepotent —va declarar la Carla—. Però com que físicament és passable, té fans a tot arreu, fins i tot al nostre equip —va afegir, adreçant una mirada terrible a l'Àngela i l'Alícia.

—L'Héctor no és cap fanfarró! —el va defensar l'Alícia amb força.

—I està molt millor que passable! —va saltar l'Àngela, indignada.

La Sara no va dir res, però va confiar que ningú no s'hagués adonat que s'havia posat vermella.

—Jo no crec que sigui tan dolent com tu dius —va intervenir la Júlia amb una certa timidesa—. A més, l'amor és cec.

—Sí, i tant —se'n va riure la Carla.

Sense que sabessin molt bé per què, van passar a parlar de nois. A la Sara encara li feia molta vergonya parlar del que sentia per l'Héctor (fins aquell moment només ho sabien l'Eva i la Vicky, les seves dues millors amigues, i havien estat

molt discretes en aquest sentit), de manera que es va quedar en silenci.

Al final, quan van tornar a casa seva, ho van fer amb la sensació que havien passat una tarda agradable amb un grup d'amigues. Al principi havien vist les noies de l'Europa com les seves rivals, sense poder-ho evitar, però la Sara es va adonar que, a mesura que havien anat passant les hores, totes havien oblidat que possiblement s'enfrontarien en la fase decisiva del campionat.

I aviat va descobrir que això s'esdevindria molt abans del que s'imaginava.

Dilluns, a l'entrenament, en David les va convocar per informar-los que havia rebut notícies de la federació. Hi eren totes, però n'hi havia que tenien pensat marxar a casa a estudiar tan bon punt l'entrenador els hagués dit el que els havia de comunicar. D'altres, com la Sara, ja duïen posada la roba esportiva, decidides a no perdre ni un sol entrenament de cara a la fase final.

—Ei, noies —les va saludar en David alegrement—, ja tenim el calendari dels *play-off*.

La Carla va encreuar els dits:

—Que no ens toqui contra el Liceu, que no ens toqui contra el Liceu...

—Calla, que encara ens durà mala sort, això que fas! —va replicar l'Àlicia amb disgust.

—No sigueu supersticioses! —les va renyar la Vicky.

—A veure, us ho explicaré —va avisar en David—: el primer partit és dissabte vinent. Juguem contra el col·legi Europa, i el Liceu jugarà contra el Montesol.

—Bé! —es va felicitar la meitat de l'equip.

L'altra meitat, amb la Sara al capdavant, es va quedar glaçada.

—Contra l'Europa? —va repetir la Sara—. Tan aviat?

—Què et pensaves, doncs? —li va engegar l'Àlex—. Mai no han deixat de ser les nostres rivals!

—És una bona notícia, Sara —va dir la Vicky—. Els dos equips més forts són el Liceu i el Montesol. Tenim més possibilitats de guanyar l'Europa que qualsevol dels altres dos, i així podrem passar a la final. D'altra banda, el Liceu és el millor equip, però el Montesol no es queda enrere, de manera que, amb una mica de sort, fins i tot pot ser que l'eliminem.

—És veritat —va dir la Carla—. No sé vosaltres,

però jo crec que si ens toca jugar contra el Liceu una altra vegada, ho tindrem molt complicat: sempre ens guanyen.

—Ei, noia, que al darrer partit vam empatar!

—li va recordar l'Eva.

—Sí, de xamba.

—A mi les del Liceu em fan una mica de por

—va confessar la Fani.

—Però què voleu, el cas és que per a la semifinal ens ha tocat l'equip més assequible —va resumir la Vicky—. A mi em sembla que podem estar contentes.

La majoria de les noies que es van quedar a l'entrenament van treballar amb més energia i entusiasme després de saber que jugarien la semifinal contra el rival més fàcil, però les que havien anat al cinema amb la Lídia i les seves amigues no semblaven tan satisfetes.

I és que el partit de dissabte no seria un més: es disputarien amb elles la somiada entrada a la final. «Potser l'Àlex té raó», va pensar la Sara, «i no hauríem d'haver-nos fet tan amigues de les noies de l'Europa».

Tot just arribar a casa aquella tarda va rebre una altra trucada de la Lídia.

—Ei! Us ho han dit, ja, això de les semifinals?

—Sí —va respondre la Sara—. Juguem contra vosaltres, quina mala sort. Ja no ens podem enfrontar a la final.

—Almenys no ens toca jugar dissabte contra el Liceu o contra el Montesol..., perdona, no volia dir que fóssiu un equip més fluix —es va afanyar a aclarir la Lídia en veure que havia ficat la pota—. És que...

—No t'hi amoïnis, ja t'he entès i tens raó, no passa res. A nosaltres el Liceu ens va clavar una pallissa al partit d'anada. Si ens toqués jugar contra elles, ho tindriem molt difícil per arribar a la final. Jugant contra vosaltres, la cosa està més igualada.

—Sí, és exactament el que volia dir —va assentir la Lídia, més tranquil·la.

Es va obrir un silenci incòmode entre les dues noies.

—No sé, doncs... —va dir la Sara finalment—. Que guanyin les millors.

—Sí, això.

Però no hi havia gaire més a dir. La Sara va comprovar, afligida, que la complicitat de què havien gaudit els dies anteriors semblava que s'havia diluït.

No van tornar a parlar la resta de la setmana. La Sara es va preguntar com quedaria la seva amistat amb la Lídia i les altres noies de l'Europa quan acabés el partit. Si guanyaven les Golejadores, es mostrarien rancunioses, les seves rivals? Si guanyava l'Europa, com es prendrien, ella i les altres, el fet d'haver estat eliminades per unes noies que coneixien i apreciaven?

«L'ideal seria que quedéssim empatades», pensava la Sara, «però, és clar, això no pot ser, perquè un dels dos equips ha de guanyar per arribar a la final».

El club de fans de l'equip no ho va posar fàcil, tampoc. La pàgina web anunciava:

Les Golejadores juguen a les semifinals contra l'Europa

És el rival més fluix. Apallisseu-les, Golejadores!

Estava tan preocupada per la proximitat del partit que va oblidar interessar-se pel calendari dels Falcons. Però la Vicky no va tardar a fer-li saber que ells no havien tingut tanta sort: jugarien contra els segons classificats a la lliga, un equip que els havia vençut dues vegades.

—Ho tenen molt difícil —va comentar l'Eva—, però no se sap mai. De fet, nosaltres hem tingut més sort, al sorteig.

—I què hi té a veure, com sigui l'altre equip? —va replicar l'Àlex—. Jo només sé que dissabte jugaré per guanyar, i que penso marcar tants gols com pugui.

—Ho has d'entendre, Sara —li va dir amistosament l'Eva, en veure que no semblava gaire convençuda—. Seria molt pitjor jugar les semifinals contra el Montesol o contra el Liceu.

—Jo l'entenc —va dir llavors la Júlia—. Les noies de l'Europa són supermaques! Si s'han de quedar fora de la final, preferiria que les eliminés un altre equip.

—Doncs a mi això tant me fa —va declarar l'Àlex—. Ens ha tocat a nosaltres i hem de jugar per guanyar. Res de sentimentalismes amb melindros, eh? Poden ser molt maques, no dic que no, però a l'hora de la veritat no crec que ens facilitin el pas fins a la seva porteria. No us relaxeu!

I, recordant la seva última conversa amb la Lídia, la Sara no va poder evitar pensar que potser l'Àlex no anava tan desencaminada, al capdavall.